

РЕЙ БРЕДЪРИ ДЪРВО

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

— Седнете, младежо — каза Служителят.

— Благодаря. — Младежът седна.

— Чух слухове за вас — приветливо каза Служителят. — О, нищо особено. За това, че сте нервен. Че не се оправяте много добре. Слушам за вас от няколко месеца и реших да ви повикам. Реших, че може би искате да смените работата си. Искате ли да заминете в чужбина, да работите в някоя друга военна зона? Може би работата на бюро ви убива и искате да влезете в бой?

— Не мисля — отвърна младежът.

— Тогава какво искате?

Сержантът сви рамене и погледна ръцете си.

— Да живея в мир. Да науча, че за една нощ оръжията някак са успели да ръждясат, че бактериите в биологичните бомби са станали безвредни, че танковете са потънали като праисторически чудовища по пътищата, превърнали се внезапно в асфалтови ями. Това искам.

— Това искаме и всички останали, разбира се — каза Служителят. — А сега оставете тези идеалистични дрънканици и ми кажете къде желаете да ви пратя. Имате избор — Западната или Северната военна зона. — Той почука розовата карта на бюрото си.

Но сержантът продължаваше да говори на ръцете си, като ги обръщаше и разглеждаше пръстите си:

— Какво бихте направили вие, началниците, ние, войниците, какво би направил целият *свят*, ако утре се събудим и открием, че пушките ни са се превърнали в ненужна купчина ръжда?

Служителят разбра, че трябва да подходи към сержанта внимателно. Усмихна се спокойно.

— Интересен въпрос. Обичам да говоря на подобни теми. Отговорът ми е, че ще настъпи масова паника. Всяка нация ще реши, че е единствената обезоръжена на света, и ще обвини враговете си за катастрофата. Ще има вълни от самоубийства, борсите ще рухнат, ще се разиграят милиони трагедии.

— А след това? След като разберат, че всички останали са обезоръжени и няма от какво повече да се страхуват, ако всички сме чисти и можем да започнем отначало? Тогава какво?

— Ще се превъоръжат колкото се може по-бързо.

— Ами ако могат да бъдат спрени?

— Тогава ще се бършат с юмруци, ако се стигне дотам. Огромни армии мъже с боксови ръкавици ще започнат да се събират по границите. Махнеш ли ръкавиците, ще започнат да се дерат с нокти и да се ритат. Отсечеш ли им краката, ще започнат да се *плюят*. А ако им отрежеш езиците и им запушиш устите с коркови тапи, ще изпълнят атмосферата с толкова омраза, че ще унищожат комарите и птиците ще изпопадат мъртви от телефонните жици.

— Значи смятате, че няма да има никакъв смисъл? — попита сержантът.

— Разбира се, че няма да има. Все едно да измъкнеш костенурка от черупката ѝ. Цивилизацията ще се задуши и ще загине от шока.

Младежът поклати глава.

— А може би лъжете себе си и мен, защото имате хубава и спокойна работа?

— Да го наречем деветдесет процента цинизъм и десет — разумна преценка на ситуацията. Приберете си Ръждата и забравете за нея.

Сержантът рязко вдигна глава.

— Откъде знаете, че я *имам*?

— Какво имате?

— Ръждата, разбира се.

— Какви ги говорите?

— Аз *мога* да го направя, нали ме разбирате. Мога да пусна Ръждата още тази нощ, ако реша.

Служителят се разсмя.

— Не говорите сериозно.

— Напротив. Отдавна исках да говоря с вас. Радвам се, че вие ме повикахте. От доста време работя над това изобретение. То ми е голямата мечта. Основава се на структурата на някои атоми. Ако ги проучите, ще откриете, че подреждането на атомите в оръжейната стомана е такова и такова. Търсех фактор, който да наруши равновесието. Завърших физика и металургия, знаете това. Сетих се, че във въздуха през цялото време съществува фактор на ръждата. Водните пари. Трябваше да намеря начин да доведе стоманата до „нервно разстройство“. Тогава водните пари ще направят своето. Не на всички метали, разбира се. Цивилизацията ни е изградена от стомана и не бих искал да унищожа повечето от сградите ѝ. Бих предпочел да

елиминирам единствено оръжията и снарядите, танковете, самолетите, бойните кораби. Мога да настроя машината да действа върху мед, месинг и алуминий, ако е необходимо. Просто е достатъчно да се разходя покрай тези оръжия, за да ги накарам да се разпаднат.

Служителят се беше навел над бюрото си и гледаше сержанта.

— Мога ли да ви попитам нещо?

— Разбира се.

— Някога да сте се смятали за Христос?

— Не бих казал. Но реших, че Бог е добър към мен, щом ми е позволил да открия онова, към което се стремях, ако това имате предвид.

Служителят бръкна в джоба на куртката си и извади евтина химикалка, изработена от гилза. Тръсна я и започна да запълва някакъв формуляр.

— Искам днес следобед да занесете това на доктор Матюс. Да ви направи пълни изследвания. Не че очаквам нещо наистина сериозно, нали ме разбирате. Но все пак нямате ли усещането, че *трябва* да се прегледате?

— Мислите, че ви лъжа за машината — каза сержантът. — Не е така. Тя е толкова малка, че може да се побере в кибритена кутийка. Действа на разстояние деветстотин мили. Бих могъл да я настроя за определен вид стомана и за няколко дни да обиколя страната. Другите държави няма да имат преднина, защото и техните оръжия ще ръждясат, когато ни доближат. След това бих отлетял до Европа. За един месец бих могъл да избавя завинаги света от войната. Не знам как стигнах до изобретението. То е просто невъзможно. Точно толкова невъзможно, колкото и атомната бомба. Чаках цял месец и се опитвах да премисля нещата. Тревожех се какво ли ще се случи, ако махна черупката, както се изразихте. Но вече реших. Разговорът с вас ми помогна да изясня нещата. Никой не е предполагал, че може да има летяща машина, никой не е вярвал, че атомът може да експлодира. И никой не вярва, че може да има Мир. Аз пък казвам, че *ще* има.

— Бихте ли отнесли формуляра на доктор Матюс? — прибързано рече Служителят.

Сержантът стана.

— Значи не ме пращате в друга военна зона?

— Не, засега не. Промених решението си. Нека Матюс реши.

— Аз вече съм решил — каза младежът. — Напускам базата след няколко минути. Имам пропуск. Много ви благодаря за отделеното време, сър.

— Чакайте малко, сержант, не приемайте нещата толкова навътре. Не е нужно да напускате. Никой не ви мисли лошото.

— Така е. Защото никой не би ми повярвал. Довиждане, сър. — Сержантът отвори вратата на кабинета и излезе.

Вратата се затвори и Служителят остана сам. Известно време гледаше към вратата. Въздъхна. Разтърка лице. Телефонът извън. Той вдигна разсеяно слушалката.

— О, здравейте, докторе. Тъкмо смятах да ви се обадя. — Пауза. — Да, смятах да го пратя при вас. Вижте, нормално ли е млад човек като него да се държи така? *Нормално ли е?* Щом казвате, докторе. Може би се нуждае от хубава дълга почивка. Горкото момче има доста странни заблуждения. Да, да. Жалко. Е, предполагам, такива са последиците от Шестнайсетгодишната война.

Гласът в слушалката забръмча в отговор.

Служителят слушаше и кимаше.

— Ще си запиша. Момент. — Посегна към химикалката си. — Задръжте малко. Все разпилявам нещата. — Опипа джоба на куртката си. — Химикалката ми преди малко бе тук. Изчакайте.

Остави слушалката, огледа бюрото, прерови чекмеджетата. Отново провери джоба на куртката си. Замръзна. Бавно бръкна в джоба и затърси вътре. Напипа нещо и го извади с два пръста.

Изсипа го върху попивателната хартия на бюрото — малко жълточервена ръжда.

Известно време гледаше купчинката. После взе слушалката.

— Матюс, бързо затваряй. — Чу се изщракване. Набра друг номер. — Ало, началникът на караула ли е? Всеки момент край вас може да мине един човек. Познавате го, казва се сержант Холис. Спрете го. Ако трябва, застреляйте го. Не задавайте никакви въпроси. Убийте кучия син, чувате ли? Говори Служителят! Да, убийте го, това е заповед!

— Но, сър... — произнесе потресен глас в слушалката. — Не мога, просто *не мога*...

— Какво означава това, по дяволите! Как така не можете!?

— Защото... — Гласът заглъхна. В слушалката се чуваше дишането на часовия на миля отгук.

Служителят разтърси телефона.

— Слушайте, заредете веднага оръжието!

— Вече не мога да стрелям — каза часовият.

Служителят се отпусна в стола си. Седеше и мигаше половин минута, дишаше тежко.

Нямаше нужда да поглежда, нямаше нужда никой да му го казва, но в този момент хангарите отвън се превръщаха в мека червена ръжда, самолетите се разпадаха в кафеникав прашец, отнасян от вятъра, танковете потъваха бавно в горещите асфалтови пътища като динозаври (така ли се бе изразил онзи?) в праисторически асфалтови ями. Камioni се разсипваха в жълто-червен дим, шофьорите им тупваха на пътя, само гумите продължаваха да се въртят по магистралите.

— Сър... — каза часовият, който виждаше всичко това. — Ох, Господи...

— Слушайте, слушайте! — закрещя Служителят. — Вървете след него, задръжте го с ръце, удушете го, удряйте го с юмруци, ритайте го в ребрата, ритайте го до смърт, направете нещо, но го задръжте! Веднага идвам!

Затвори.

Инстинктивно отвори най-долното чекмедже, за да извади служебния пистолет. От новия кожен кобур се изсипа кафява ръжда. Той изруга и скочи.

На път към вратата сграбчи един стол. Това е дърво, помисли си. Хубаво яко дърво, клен. Блъсна го два пъти в стената и го счупи. Сграбчи с все сила един от краката. Лицето му бе почервеняло от гняв, въздухът шумно влизаше и излизаше през ноздрите му, устата му бе изкривена. За проверка удари дланта си с крака на стола.

— Добре, дявол да те вземе, ела ми!

И с див рев се хвърли към вратата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.